

Д. Ю. Мостоваздобувач кафедри парламентаризму та політичного менеджменту
Національної академії державного управління при Президентові України

РІЗНОВИДИ ПУБЛІЧНОЇ ДИПЛОМАТІЇ В ПУБЛІЧНОМУ УПРАВЛІННІ

Уперше цілісна концепція упровадження публічної дипломатії як компонента стратегічних комунікацій в Україні згадується в Стратегії сталого розвитку «Україна-2020». У 2015 році в Міністерстві закордонних справ України було створено структурний підрозділ – Управління публічної дипломатії. Створення управління означало впровадження нового механізму популяризації України у світі та взаємодії з громадськістю. Публічна дипломатія відбувається на всіх рівнях комунікації, коли одна країна комунікує із суспільством іншої, формуючи власний потенціал, свідомість, світосприйняття. Використання рівнів публічної дипломатії в контексті стратегічної комунікації орієнтується на таргетизацію цільових аудиторій, а саме об'єднання осіб у певні групи, які будуть реагувати на повідомлення. Цільова аудиторія – це група осіб, на яку спрямовано інформаційно-психологічний вплив, тобто це найбільш перспективна група реципієнтів, виокремлена на підставі соціологічних процедур, стереотипів поведінки та сприйняття інформації.

Підвищення ефективності управління та перехід на європейські моделі комунікації сприяють появі рівнів публічної дипломатії. У зв'язку з розвитком новітніх технологій впливу зникають офіційні межі спілкування, однак дотепер єдиної класифікації рівнів публічної дипломатії немає. Стратегічні комунікації є ефективним засобом комунікації у сфері публічного управління. Публічна дипломатія – це самостійний компонент публічного управління, який спроможний впливати на формування громадської думки в інших країнах. Активний розвиток засобів масової комунікації на початку XXI ст. став безпрецедентною причиною перетворення інформації в політико-економічний ресурс. Якщо раніше від нововведень нас відділяли десятиліття, то сьогодні цей процес триває від 5 до 10 років. Наголошуємо на ефективності використання рівнів публічної дипломатії, які слугують способом впливу та маніпуляції на міжнародну спільноту.

Отже, у статті розглянуто зміни, які відбуваються у зв'язку з посиленням глобалізаційних процесів і розгалуженістю думок наукової спільноти в характеристиці сутності рівнів публічної дипломатії. Таким чином, виникла практична необхідність комплексного розуміння сутності публічної дипломатії в галузі публічного управління. Запропоновано класифікацію рівнів публічної дипломатії за трьома способами: сферою, суб'єктом та типом взаємодії.

Ключові слова: публічне управління, публічність, економічна дипломатія, електронна мережева дипломатія, парадипломатія, культурна дипломатія, цифрова дипломатія, громадська дипломатія, спортивна дипломатія, медіадипломатія, народна дипломатія, освітня дипломатія, твіплломатія, дипломатія «неополітик», іміджева дипломатія, або брейдине нації, ноосферна/віртуальна дипломатія, превентивна дипломатія.

Постановка проблеми. У науковій спільноті дослідження різновидів публічної дипломатії розглядається розпорошено. Така ситуація виникла у зв'язку із входженням у вжиток та науковий обіг різних форм і засобів комунікації. Теоретичне обґрунтування публічної дипломатії в державно-управлінських процесах та визначення їх рівнів і сфер застосування дотепер залишалось не визначеним. Отже, вперше проаналізовано, обґрунтовано та комплексно визначено різновиди публічної дипломатії в публічному управлінні.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Встановлено, що вчені по-різному трактують аспекти публічної дипломатії в публічному управлінні. Попри те, суголосність науковців визначається у зростаючій ролі взаємозалежності та взаємопроникнення складників публічної дипломатії, що має наслідком стирання кордонів і відкритість суспільства XXI ст.

Основою статті стали теоретичні здобутки з питань публічної дипломатії та її різновидів вітчизняних і зарубіжних науковців, зокрема: Г. Почепцова [1], Т. Сивак [2], Г. Атаманчук [7],

С. Гуцала [11], П. Сухорильської та І. Місюк [17], Д. Хамершельда [20], О. Богородецької [21], М. Каммінгса [24], О. Розумної [25], Н. Боголюбова [26], Дж. Ная [27] та ін.

Метою статті є проведення комплексного аналізу публічної дипломатії, її різновидів та рівнів у публічному управлінні.

Виклад основного матеріалу. Новим варіантом взаємодії, який сприяє просуванню національних цінностей іноземній аудиторії, є публічна дипломатія. У вітчизняній науці публічна дипломатія як компонент стратегічних комунікацій стала об'єктом досліджень у 2008 р. у працях Г. Почепцова [1]. Науковець указав на основні відмінності використання стратегічних комунікацій в державному управлінні, політиці, бізнесі. Окрім того, Г. Почепцов виділив компонент стратегічних комунікацій – публічну дипломатію як метод просування власної «картини світу» іноземним аудиторіям, а також обґрунтував сутність наративу та наративного контролю в контексті віртуального конструювання дійсності [2, с. 17].

Україна знаходиться в перехідному періоді від традиційної системи державного управління до нової форми взаємодії – публічного управління. Уперше визначення терміна «публічне управління» було запропоновано Д. Кілінгом у 1972 р. і визначалося як пошук у найкращий спосіб використання ресурсів задля досягнення пріоритетних цілей державної політики [4, с. 15].

Науковці Національної академії державного управління при Президентіві України вбачають відмінність між державним та публічним управлінням у діяльності органів державної влади та органів місцевого самоврядування з політично активними суб'єктами громадянського суспільства та ринкової економіки щодо формування й реалізації політики розвитку держави та її адміністративно-територіальних одиниць, прийняття управлінських рішень, прийняття управлінських рішень суспільного значення [4].

Досліджено, що спільне вироблення рішень, взаємодія інститутів громадянського суспільства підштовхують нас, у контексті комплексного розуміння суті питання, розкрити сутність публічної сфери. За визначенням А. Едвардса, публічна сфера виконує найважливіші функції, що забезпечують взаємодію держави і суспільства (різноманітних груп інтересів) у формуванні питань, що виражають суспільно значимий інтерес [5].

Важливо обґрунтувати поняття публічності як компоненту публічної дипломатії. Згідно з тлумачним словником сучасної української

мови «публічний» – це такий, який відбувається в присутності публіки, людей, прилюдний» [6]. Так, за визначенням Г. Атаманчук, публічність містить «широкий доступ громадян до участі в питаннях управління шляхом обрання відповідних органів та громадського контролю за їх функціонуванням, відкритості функціонування згаданих органів, а також судовий контроль за дотриманням в управлінських процесах закріплених конституційно інтересів суспільства, прав і свобод громадян» [7, с. 275].

У своєму дослідженні ми розрізняємо класичну дипломатію від публічної. За Оксфордським словником англійської мови, дипломатія – це здійснення міжнародних відносин шляхом переговорів, метод, за допомогою якого ці відносини регулюються і ведуться посланцями та посланниками, робота чи мистецтво дипломата [8]. Отже, розуміємо дипломатію як офіційну діяльність глав держав чи уповноважених представництв з метою реалізації цілей і завдань зовнішньої політики держави.

Дослідник Американського аналітичного центру REND (Research and Development), Ч. Вольф провів паралель між офіційною дипломатією та класичною. Таким чином, було з'ясовано:

- публічна дипломатія є відкритою та широко поширюється, тоді як офіційна дипломатія закрита та не передбачає широкого інформування;

- публічна дипломатія направляє від уряду до широких верств населення, офіційна – від уряду до уряду;

- теми і проблеми офіційної дипломатії стосуються поведінки та політики держави, а публічної дипломатії – відносин і поведінки населення [9, с. 451].

Наукова спільнота по-різному висвітлювала рівні публічної дипломатії. Причиною підвищеного інтересу став розвиток та поширення інформаційно-комунікаційних технологій у галузі публічного управління. Класичне розуміння публічної дипломатії, яким послуговуємось дотепер, вирізняється різноаспектністю та багатofункціональністю. Теоретичний аналіз свідчить про розпорошеність у визначенні того чи іншого різновиду публічної дипломатії.

Для прикладу, дослідниця Т. Сивак крізь призму стратегічних комунікацій виділяє такі рівні публічної дипломатії:

- через мас-медіа – медіадипломатія;
- через культурні акції – культурна дипломатія;

– через можливість здобути освіту – освітня дипломатія;

– через Інтернет – ноосферна або віртуальна дипломатія;

– через неурядові організації – дипломатія «неополітик» [2, с. 106].

Базуючись на дослідженнях вітчизняних і зарубіжних науковців, до цього переліку пропонуємо додати такі рівні публічної дипломатії, як:

– через взаємодію двох суб'єктів однієї сфери діяльності – парадипломатія;

– через Інтернет – цифрова дипломатія;

– через соцмережі як підвид цифрової дипломатії – твіпломатія (або персональна дипломатія політичних лідерів);

– через зовнішні ринки – економічна дипломатія;

– через великі корпорації – корпоративна дипломатія;

– через запобіжні заходи – превентивна дипломатія.

– через позитивне світосприйняття – іміджева дипломатія, або державний брейдінг;

– через міжкультурний спортивний діалог – спортивна дипломатія;

– через неурядові інституції – громадська дипломатія;

– через публічне самоврядування – народна дипломатія;

– через освіту, науку – освітня дипломатія.

Відповіддю на безперервність викликів сучасності є функціонування в галузі публічного управління освітньої дипломатії. Вона розглядається як засіб формування іміджу закладу освіти, міжособистісної, міжкультурної комунікації та міжнародної співпраці [10].

Розвиток електронної або мережевої дипломатії припав на 1996 р., на період діяльності інформаційного агентства США (USA, United States Information Agency), яке сформувало перший інтернет-журнал Washington Files. Першим зрушенням у розвитку мережевої дипломатії було розміщення матеріалів на офіційних сайтах дипломатичних представництв Сполучених Штатів, згодом така діяльність перетворилась в Електронний журнал Уряду США [11, с. 109].

Цифрова дипломатія – один із рівнів публічної дипломатії, що водночас її доповнює і не може розглядатися розпорошено. За умови вмілого застосування її можливостей це сприяє посиленню роботи держави на міжнародному рівні. Т. Сивак у своєму дослідженні виокремлює цифрову «Дипломатію Веб 2.0», яка зосе-

реджується на використанні Інтернету та соціальних мереж [2, с. 133].

З історії відомо, що термін «віртуальна дипломатія», або «ноосферна» уперше введено в інформаційний простір в США у середині 1990-х років і пов'язано з упровадженням концепту «м'якої сили» Дж. Найя. Отже, віртуальна дипломатія в найширшому розумінні означає таку форму дипломатії, яка асоціюється з появою глобальних інформаційно-комунікаційних мереж. У вузькому сенсі дипломатія віртуальна охоплює прийняття рішень, координацію, комунікацію та практику закордонних справ, що здійснюються за допомогою інформаційних і комунікаційних технологій [12, с. 321].

У контексті посилення ролі інформації в громадянському суспільстві окреслюємо мережеву дипломатію та її роль в інформаційному суспільстві, коли кордони між внутрішньою і зовнішньою політикою стають менш чіткими, ступінь відкритості інформаційних джерел зростає, і вони стають доступні для використання як державним установам, так і науковцям, підприємницьким структурам та широкій громадськості, які поступово стають самостійними акторами [12, с. 332].

С. Проскурін стверджує, що підбір та інтенсивність новин національного телебачення дедалі більше впливають на зовнішню політику уряду [13, с. 44]. Світове населення потребує нового бачення, ідей, а світова телевізійна революція, на думку Ю. Кашлева, призводить до глобальної обізнаності суспільства [14, с. 39]. Аналіз наукової літератури свідчить, що медіадипломатія – це доведення до громадськості конкретних аспектів зовнішньополітичного курсу країни, національних ЗМІ. Розвиток медіадипломатії посвідчує інтегрованість суспільства в соціальні платформи, що сприяє миттєвій передачі та отриманню інформації, постійному її оновленню в режимі реального часу.

Особливим явищем, яке з'явилося в публічному управлінні, є твіпломатія [15]. Цей тип комунікації є симбіозом дипломатії та соціальної мережі «Твіттер». Це наука про використання соціальної мережі світовими лідерами для висвітлення своєї політичної діяльності та вирішення дипломатичних завдань. Стирання комунікаційних бар'єрів, спілкування президента, прем'єра, міністра, глав зовнішньополітичних та зовнішньоекономічних відомств із народом призвело до руху публічної дипломатії в соціальні мережі, що сприяло появі терміна «твіпломаси». Так, серед політиків-блогерів

рів найактивнішим твіпломатом у 2019 р. став Президент Америки Дональд Трамп [16]. Другу позицію зайняв експрезидент Барак Обама, важливо, що в 2016 році він займав першість у поданій категорії.

Громадська дипломатія визначається як сучасна форма міжнародної діяльності неурядових інституцій (екологічної, правозахисної, наукової, медійної, культурно-освітньої, гуманітарної спрямованості), які включаються в міжнародні відносини як неофіційні суб'єкти впливу на політику урядових та неурядових структур зарубіжних країн [12, с. 323]. Окрім того, на думку П. Сухорильського та І. Місюка, громадська дипломатія – це діяльність у межах нетрадиційної дипломатії, що здійснюється різноманітними фізичними і юридичними особами, інститутами громадянського суспільства незалежно від держави в інтересах держави, суспільства чи всього людства [17, с. 180].

За визначенням Міжнародної громадської організації «Міжнародна дипломатична місія народної дипломатії», народна дипломатія – це елемент громадського та публічного самоврядування в суспільстві, що переслідує мету вирішення мирним шляхом міждержавних негативних явищ, конфліктів, проблем [18]. А. Кудряченко в політологічному словнику зазначає: народна дипломатія – це участь народу у вирішенні питань, пов'язаних з міжнародним співробітництвом [19].

Важливо згадати ще один із рівнів публічної дипломатії – превентивну дипломатію. Уперше вона згадується генсеком ООН Д. Хамершельд (1953–1961 рр.). Тоді ж превентивна дипломатія розглядалась як дія, що спрямована на унеможливлення руху локальних конфліктів у глобальне протистояння двох військово-політичних блоків [20].

Окремим рівнем публічної дипломатії вважаємо парадипломатію як особливий тип взаємодії акторів: субнаціонального та місцевого рівнів (регіонів та міст), недипломатичних представників державної влади (парламентаріїв), наукових і навчальних установ (закладів вищої освіти), громадян, що виїжджають за кордон чи здійснюють таку діяльність усередині країни. За тлумаченням О. Богородецької, парадипломатія – розширення міжрегіональних, транскордонних і прикордонних зв'язків унаслідок посилення процесів інтеграції [21, с. 126].

У процесі аналізу досліджено, що поняття парадипломатії визначається як різновид політичної комунікації, мета якого полягає у введенні

регіональною (субнаціональною) владою самостійної міжнародної діяльності з досягненням власних цілей у сфері політики, економіки, освіти, культури та взаємодії з іншими іноземними державами чи регіонами. Простежується розмивання кордонів у введенні зовнішньої та внутрішньої політики, а отже, відбувається посилення впливу на внутрішньополітичні процеси країни. Тому наднаціональні політичні організації та транснаціональні корпорації підвищують роль міжнародних акторів у системі управління.

Економічна дипломатія визначається як формування сприятливих умов для доступу і просування вітчизняних товарів і послуг на зовнішні ринки, захист національних стратегічних і економічних інтересів держави за кордоном, а також сприяння засобами і методами цієї дипломатії соціально-економічному розвитку країни, підвищенню її конкурентоспроможності у світі, забезпечення її національної та економічної безпеки [22]. У цьому аспекті наголошуємо на корпоративній дипломатії, коли питання, які знаходяться у площині економічної дипломатії, вирішуються системно, організовано та довгостроково великими корпораціями (зазвичай транснаціональними компаніями), самостійно або через об'єднання (асоціації, союзи тощо).

Глибоке взаємопорозуміння спільнот можливе в культурі через стимулювання спільного інтересу до мови, літератури чи мистецтва. Визначено, що культурна дипломатія – це комплекс дій, спрямований на здійснення обміну ідеями, інформацією, цінностями, традиціями, віртуальними та іншими аспектами культури з метою сприяння міжкультурному взаєморозумінню [23]. Культурна дипломатія розуміється як політика стосовно певних сфер культурної діяльності держав і міжнародних організацій у контексті зовнішньополітичних дій та ситуацій; свідомо постановка політиками та дипломатами культурних завдань та цілей, коли культура виступає вищим змістом зовнішньої політики [12].

Американський дослідник М. Каммінгс – один із перших, хто запропонував розглядати поняття культурної дипломатії. Так, культурна дипломатія – це обмін ідеями, інформацією, цінностями, системами, традиціями, переконаннями й іншими аспектами культури з метою сприяння розвиткові взаєморозуміння [24]. Якщо М. Каммінгс розглядає культурну дипломатію в площині публічного управління, то українська експертка О. Розумна під культурною дипломатією розуміє сукупність прийомів, методів і практичних захо-

Аспекти публічної дипломатії в публічному управлінні

За сферою взаємодії	За способом взаємодії	За суб'єктом взаємодії
Економічна дипломатія	Електронна/мережева дипломатія	Парадипломатія
Культурна дипломатія	Цифрова дипломатія	Громадська дипломатія
Спортивна дипломатія	Медіадипломатія	Народна дипломатія
Освітня дипломатія	Твіпломатія	Дипломатія «неополітик»
Іміджева дипломатія, або брейдинг нації	Ноосферна/віртуальна дипломатія	Превентивна дипломатія

дів, що їх розробляють і реалізують органи зовнішніх відносин і/або інші уповноважені на те державні органи, які підтримують дипломатичну діяльність держави трансляцією зразків національної культури на зарубіжну аудиторію [25].

Спорт як елемент культури – це засіб нарощування додаткової комунікації з метою стирання кордонів та посилення міжкультурного діалогу людей усього світу. Феномен спортивної дипломатії досліджували зарубіжні науковці Н. Боголюбова та Ю. Ніколаєва. Згідно з їхнім визначенням, спортивна дипломатія – це ряд формальних і неформальних дій держави, її дипломатичних представництв, спортивних представників, спортсменів і тренерів для досягнення цілей зовнішньої політики через спорт і спортивні змагання [26].

Доведено, що одним із компонентів концепції «м'якої сили», розробленої Дж. Наєм у середині 1990-х років, є розвиток іміджевої дипломатії [27]. Імідж та бренд – синонімічні поняття, що використовуються країнами для формування позитивного сприйняття країни в міжнародній політичній спільноті. У результаті дослідження з'ясовано, що іміджева та культурна дипломатія взаємопов'язані в площині реалізації покладених на них завдань. Так, культурна дипломатія реалізується через кіно, музику, хореографічне чи театральне мистецтво, тоді як іміджева – через діяльність та поширення у світі відомих брендів товарів або діяльність компаній. Беззаперечно, функціонування цих рівнів публічної дипломатії формують бренд нації, слугують її ідентифікатором у світі.

Висновки і пропозиції. За своєю суттю ми пропонуємо об'єднати всі аспекти публічної дипломатії за рівнями. Жоден із рівнів не в змозі витіснити публічну дипломатію, оскільки вони перебувають у площині публічності. Доведено, що публічна дипломатія сприяє формуванню громадської думки в інших країнах, інформуванню громадськості про міжнародну політику, проводить інформаційно-роз'яснювальну роботу за допомогою різних каналів впливу, сприяє міжкультурному співробітництву. Отже, може-

мо класифікувати рівні публічної дипломатії за трьома аспектами (табл. 1).

Досліджено, що публічна дипломатія – це важливий комунікаційний рівень взаємодії, який складається з різних аспектів стратегічної комунікації. Окрім того, вона охоплює всі рівні публічного управління, оскільки є суб'єктом публічної політики. Перспективою подальших досліджень стане визначення аспектів відповідальності за відповідними органами публічного управління.

Список використаної літератури:

1. Почепцов Г.Г. Стратегічні комунікації: стратегічні комунікації в політиці, бізнесі та державному управлінні : навч. посіб. для студ. і спір. Київ, Альтерпрес, 2008. 219 с.
2. Сивак Т.В. Стратегічні комунікації у системі державного управління України : монографія. Київ : НАДУ, 2019. 386 с.
3. Defining Strategic Communication / K. Hallahan et al. *International Journal of Strategic Communication*. 2007. № 17. Р. 3–35.
4. Інституціоналізація публічного управління в Україні : наук.-аналіт. іоп. / за заг. ред. М.М. Білинської, О.М. Петрос. Київ : НАДУ, 2019. 2010 с.
5. Edwards A. Scientific expertise and policy-making: the intermediary role of the public sphere. *Science and Public Policy*. 1999. Vol. 26 (3). Р. 163–170.
6. Великий тлумачний словник сучасної української мови / укл. і гол. ред. В.П.Бусел. Ірпінь : Перун, 2001. 1440 с.
7. Демократія : Антологія / упоряд. О. Проценко. Київ : Смолоскип, 2005. 1108 с.
8. Oxford English Dictionary / by John Simpson and Edmund Weiner. the 2nd edition, reprinted (with corrections). Clarendon Press, 1991. 20 ty volumes.
9. William Hybl. Narratives and Strategic Communications in Foreign Policy. URL: <https://www.rand.org/events/2011/11/29.html> (дата звернення: 01.02.2020)
10. Проскура О. І. Освітня дипломатія: визнання інновацій педагогічної системи освіти України у XXI столітті. «Освіта XXI століття: теорія, практика, перспектива» : матеріали Першої міжнародної науково-практичної мережі Інтернет-конференції, м. Київ, 18 квіт. 2019 р. Дидактика: теорія і практика. Київ : Фенікс. С. 222–225.

11. Гуцал С.А. Публічна дипломатія як сучасний пріоритет зовнішньої політики держави. *Стратегічні пріоритети*. 2010. № 3 (16). С. 106–114.
12. Українська дипломатична енциклопедія : у 2 т. / Київ. нац. ун-т імені Тараса Шевченка, Ін-т міжнар. відносин ; редкол. : Л.В. Губерський (голова) та ін. Київ : Знання України, 2004. 798 с.
13. Проскурин С.А. Системный принцип формирования внешней политики. *Полис*. 1997. № 1. С. 41–48.
14. Кашлев Ю.Б. Інформація. Дипломатія. *Психологія: сб. научн. матер.* Москва : Известия, 2002. 350 с.
15. Твіпломатія. *Голос Америки*. 2016. URL: <https://www.youtube.com/watch?v=MzVmPadmsPI> (дата звернення: 30.01.2020).
16. ТСН Трамп – Твітер-лідер. URL: <https://tsn.ua/svit/trendi-twitter-2019-socmerezha-nazvala-naychastishe-zgaduvanih-u-sviti-politikiv-aktoriv-i-sportsmeniv-1457712.html> (дата звернення: 23.01.2020).
17. Сухорильський П.М., Місюк І.Ю. Поняття та сутність громадської дипломатії. *Політологія*. 2011. № 1 (75). С. 178–180.
18. Міжнародна громадська організація «Міжнародна дипломатична місія народної дипломатії». URL: <http://dipmission.com.ua/ua/goals-and-objectives/> (дата звернення: 05.02.2020).
19. Політичний словник. URL: <https://subject.com.ua/political/dict/909.html> (дата звернення: 01.02.2020).
20. Joel Djibom. An Analysis of Hammarskjöld's Theory of Preventive Diplomacy. URL: <https://cdn.peaceopstraining.org/theses/djibom.pdf> (дата звернення: 21.01.2020).
21. Богородецька О.І. Сучасний стан і географія партнерської співпраці міста Луцька з містами-побратимами. *Науковий вісник Волин. нац. ун-ту ім. Лесі Українки. Серія: Географічні науки*. Луцьк, 2009. № 8. С. 125–135.
22. Bayne N., Woolcock S. What is Economic Diplomacy? *The new economic diplomacy: decision-making and negotiation in international economic relations*. Aldershot. the 2nd. 2007 P. 3.
23. Гавриленко І.І. Геополітичний вимір публічної дипломатії США. *Міжнародні відносини. Серія «Політичні науки»*. 2014. № 3 URL: http://journals.iir.kiev.ua/index.php/pol_n/article/view/2240/1999 (дата звернення: 21.01.2020).
24. Milton C. Cummings. Cultural diplomacy and the United States Government: a Survey. *Center for its Arts and Culture*. 2003. P. 1.
25. Розумна О. Культурна дипломатія України: стан, проблеми, перспективи: аналітична доповідь. Київ, 2016. 53 с. URL: http://www.niss.gov.ua/content/articles/files/kultu_dypl-26841.pdf (дата звернення: 25.01.2020).
26. Боголюбова Н.М., Николаева Ю.В. Спорт в палитре международных отношений: гуманитарный, дипломатический и культурный аспекты. Изд-во Санкт-Петербургского ун-та, 2011. 320 с.
27. Nye J.S. America's Informational edge. *Foreign Affairs*. 1996. № 75 (2). P. 20–36.

Mostova D. Yu. Varieties of public diplomacy in the public system

For the first time the concept of implementing integrated public diplomacy as a component of strategic communications in Ukraine mentioned in the Strategy for Sustainable Development "Ukraine-2020". In 2015, the Ministry of Foreign Affairs of Ukraine was established – the Office of Public Diplomacy. Establishing governance meant introducing a new mechanism of popularization and promoting Ukraine in the world and interact with the public. Public diplomacy occurs at all levels of communication, especially: when a country communicates with another countries, forming its own potential, consciousness, worldview. The use of public diplomacy levels in the context of strategic communication focuses on targeting audiences, as the unification of certain groups of people who will respond to the message. The target audience is a group of people, who have been presented with an information and psychological outcome that reaches prospective groups of recipients, verifies information about existing social procedures, stereotyped behaviors and the use of information.

Improved management and involving an European model of communication are contributing to the levels of public diplomacy. Due to this, the development of technologies, the influence of the formal boundaries of communication is disappearing, but to date there is no single classification the levels of public diplomacy. Strategic communications are an effective means of communication in public administration. Public diplomacy – is a separate component of public administration that is able to influence the public opinion in other countries.

Thus, the article discusses the changes are taking place due to the increased of globalization processes and the rejection of the scientific community's thinking in characterizing the essence of levels of public diplomacy. It was offered the classification levels of public diplomacy, that is proposed in three ways: scope, subcontracting and typical actions.

Key words: *public administration, publicity, economic diplomacy, electronic/network diplomacy, paradiplomacy, cultural diplomacy, digital diplomacy, public diplomacy, sports diplomacy, media diplomacy, educational diplomacy, educational diplomacy, twiplomacy, twiplomatics, noospheric/virtual diplomacy, preventive diplomacy.*